29 sagsøgerinden har tabt sagen;

30 i henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid i sager, der er anlagt af Fællesskabernes ansatte, selv de af dem afholdte udgifter.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Hver part bærer sine egne omkostninger.**

Donner O'Keeffe Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. maj 1977.

A. Van Houtte
Justitssekretær

A. M. Donner
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 30. MARTS 1977 [1]

Høje Ret.

Nærværende sag, anlagt af fru Hebrant, født Macevicius, mod Europa-Parlamentet den 24. marts 1976, er den logiske og i øvrigt forudseelige følge af en tidligere tvist mellem de samme parter, afgjort af Domstolens anden afdeling sidste år.

Sagsøgerinden, tjenestemand i lønklasse A4, var bibliotekar i generaldirektoratet for forskning og dokumentation; dette er

1 — Oversat fra fransk.

siden 1973 blevet ledet af en engelsk tjenestemand Taylor, der har titlen generaldirektør. På forslag fra sidstnævnte besluttede Parlamentets præsidium i september 1974 at gennemføre en indgribende reform af denne institutions bibliotek. Denne reform bestod blandt andet i som et supplement til det analytiske system, der var det hidtil eneste anvendte katalogiseringssystem, at indføre en decimalklassificering af de bøger, tidsskriftartikler og andre dokumenter, som parlamentsbiblioteket ejede eller måtte anskaffe.

Da fru Herbrant var imod denne reform, som hun fandt uhensigtsmæssig og unyttig, blev hun, der betragtede sig som den eneste ansvarlige for oprettelse af og kontrol med katalogsystemet, fritaget for hvervet med at reorganisere biblioteket.

Dette hverv blev tildelt en arbejdsgruppe under ledelse af en engelsk tjenestemand, Reid, antaget som midlertidigt ansat i lønklasse A 5 i begyndelsen af 1974. Gruppen omfattede blandt andre fire tjenestemænd, der ligeledes var af en lavere lønklasse end sagsøgerindens.

Sagsøgerinden kunne ikke acceptere denne beslutning, som efter hendes mening kunne fratage hende hendes tidligere arbejdsopgaver, og hun indgav den 22. december 1974 en administrativ klage forud for en eventuel retssag, med henblik på at få Reid's udnævnelse trukket tilbage. Efter at Parlamentets formand udtrykkeligt havde tilbagevist denne klage, anlagde fru Herbrant et første søgsmål (sag 66/75), hvor der ikke blot var nedlagt påstand om annulation af Reid's udnævnelse, men også om, at det blev statueret, at Parlamentet havde begået en fejl ved at nægte at tage hendes klage i betragtning.

Ved dom af 20. maj 1976 antog anden afdeling ganske vist den sag, der var rettet mod en »retsakt [der] ... hører under sagsøgte institutions interne organisationsbeføjelse«, til realitetsbehandling, idet denne retsakt, efter hvad sagsøgerinden hævdede, kunne krænke »de rettigheder, som hun har ifølge tjenestemandsvedtægtens artikler 5 og 7 derved, at [den kunne have til følge at berøve hende] nogle funktioner som ... svarer til hendes stilling og lønklasse«. Sagsøgte blev imidlertid frifundet med den begrundelse, at »det følger af samtlige disse omstændigheder [fra sagens akter], som er efterfølgende i forhold til udpegningen af Reid som reorganisator af biblioteket, at intet gør det muligt at fastslå, at nævnte retsakt har bevirket en forringelse af sagsøgerindens opgaver til et lavere niveau end svarende til en ekspeditionssekretær i lønklasse A 4«.

I de forslag til afgørelse, som jeg har fremlagt vedrørende nævnte sag, har jeg påpeget, at der ikke forelå nogen bedømmelsesrapport for årene 1973-74 i fru Hebrant's aktsamling fra den tid. Det er i virkeligheden først som svar på nogle spørgsmål fra Domstolen, at Parlamentet til slut udfærdigede denne bedømmelsesrapport, der på det tidspunkt endnu ikke var kontrasigneret af denne institutions generalsekretær.

Det er denne bedømmelsesrapports annullation og dens fjernelse fra sagsøgerindes akter, som er genstanden for nærværende sag, hvorved fru Hebrant kræver Europa-Parlamentet dømt til betaling af 1 franc som symbolsk erstatning for den moralske skade, hun mener at have lidt som følge af de særdeles graverende vurderinger, hendes bedømmelsesrapport indeholder.

I virkeligheden var det først den 24. april 1975, at sagsøgerinden fik kendskab til dette udkast til en bedømmelsesrapport, udfærdiget af den kompetente myndighed, dvs. af hendes generaldirektør Taylor. Hun var blevet opfordret til at underskrive denne rapport og i påkommende tilfælde tilføje sine bemærkninger samt sende den tilbage til den for rapporten ansvarlige direktør.

Bedømmelsesrapporten indeholdt med henblik på rubrikken »faglig dygtighed«

bedømmelsen »god« en middelgod karakter. Til gengæld blev sagsøgerinden, for så vidt angår »arbejdspræstation« og »forhold i tjenesten«, bedømt som utilfredsstillende. Disse vurderinger begrundedes med følgende betragtninger:

— sagsøgerindens arbejde er ikke blevet udført med ansvarsfølelse og har i adskillige henseender været utilstrækkeligt;
— hendes forhold i tjenesten har vidnet om en manglende vilje til at samarbejde med sine kolleger.

Kritikken gentages og resumeres i den sammenfattende bedømmelse, som afslutter rapporten. Deri foreholdes det fru Hebrant, at hun fortsat har udvist mangel på den ansvarsfølelse, som kan forventes af en tjenestemand med hendes anciennitet, og at hun synes indstillet på en ikkesamarbejdspolitik. Denne holdning var så meget mere beklagelig, da hun tydeligt var egnet til at udføre kvalificeret arbejde.

Denne bedømmelse er meget ugunstig, idet udtrykket »utilfredsstillende«, der er anvendt både om arbejdspræstationen og om forhold i tjenesten, svarer til strengeste vurdering efter bedømmelsesskalaen. Bedømmelsen bekræfter, at den kompetente myndighed gradvist, men meget føleligt, har fået en mere kritisk indstilling til fru Hebrant's arbejdsmæssige kvalifikationer.

Man kan henvise til bedømmelsesrapporten for årene 1971-72, som gav sagsøgerinden karakteren »god« i faglig dygtighed, men allerede konstaterede, at arbejdspræstationen kun var »ret god«, og bedømmerens mening blev sammenfattet i følgende vurdering:

»Fru Herbrant har fortsat i et vist omfang ydet en indsats, som ikke er ringe, men som *ikke i tilstrækkelig grad* svarer til, hvad man kan forvente af den direkte ansvarlige for biblioteket«.

Der var altså allerede givet udtryk for mangelfuldheden i sagsøgerindens arbejde, omend i mere lempelige vendinger end i bedømmelsesrapporten to år senere.

Fru Hebrant har tillagt den personlige uvilje, som hendes nye generaldirektør, Taylor, skulle have haft mod hende, skylden for hendes sidste bedømmelses hårdhed.

Efter at fru Hebrant i en »kommentar til de af Taylor udfærdigede vurderinger« og i et »notat til bedømmelsesrapporten« havde indsendt sine bemærkninger, hvori generaldirektøren, der karakteriseres som lægmand inden for biblioteksledelse, beskyldes for at have til hensigt at fortrænge sagsøgerinden fra hendes stilling for at besætte den med en landsmand, der ifølge hendes udsagn var blottet for enhver faglig kompetence, har sagsøgerinden den 7. oktober 1975 indsendt en klage til Parlamentets formand i henhold til vedtægtens artikel 90.

Det er imod det stiltiende afslag, der er en følge af ovennævntes tavshed, at hun har anlagt sag ved Domstolen.

Denne tvist svarer til den, Domstolen har afgjort den 25. november 1976 i sag 122/75, Berthold Küster mod Europa-Parlamentet.

Den rejser for det første nogle spørgsmål om formaliteten, indledningsvis fremført af den sagsøgte institution, dels rettet mod den anfægtede retsakts karakter, dels mod det forhold at fru Herbrant's administrative klage forud for sagsanlægget skulle være for sent indgivet.

Parlamentet har først og fremmest hævdet, at de toårlige bedømmelsesrapporter, der er omhandlet i vedtægtens artikel 43, ikke kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål, idet det drejer sig om rent forberedende akter, som kun udgør et skønselement til brug for de beslutninger, der skal træffes vedrørende tjenestemandens karriere, og som følgelig ikke direkte kan skade ham.

Tjenestemændenes ret til at indgive klage over deres bedømmelsesrapport er ifølge

Parlamentet udtømt med brugen af den mulighed, de har til at fremsætte bemærkninger vedrørende de i rapporten indeholdte vurderinger.

Denne argumentation er blevet forkastet ved Domstolens dom i Küster-sagen, som i øvrigt svarer til den holdning, som de administrative myndigheder i flere medlemsstater allerede indtager på dette område.

I Frankrig var Conseil d'Etat (øverste forvaltningsdomstol) først af den opfattelse, at bedømmelsesrapporter ikke kunne gøres til genstand for et annullationssøgsmål, fordi de udgjorde *foranstaltninger af intern karakter* (Meyerdommen, 1. 12. 1950, Lebon, s. 594), eller — fra 1953 — *forberedende* foranstaltninger, og at mangler kun kunne påberåbes under en retssag mod beslutninger, der vedrørte karrieren, og som var truffet direkte på grundlag af de afgivne karakterer (Martin-dommen af 20. 3. 1953, Lebon, s. 140).

Men den høje forvaltningsdomstol har ændret denne retspraksis og anerkender siden den principielle Camara-dom (section du contentiux, den 23. 11. 1962, Lebon, s. 627), bekræftet ved Vanessedommen (den 22. 11. 1963, Lebon, s. 577), at »den overordnedes karakterer og bedømmelser vedrørende tjenestemændene hører til de retsakter, der kan indbringes for forvaltningsdomstolen ved et søgsmål angående myndighedsmisbrug (excès de pouvoir)«.

I Italien giver tjenestemandsvedtægtens artikel 54 tjenestemændene mulighed for at rejse en tjenstlig sag mod de årlige bedømmelsesrapporter ved »Conseil de l'Administration«, som har en meget vidtgående prøvelsesret angående karaktererne, og som endog ex officio kan rette de forskellige fejl, som bedømmelsesrapporterne måtte indeholde. Hvad angår det judicielle søgsmål, som kan indbringes for Consiglio di Stato (øverste forvaltningsdomstol), kan dette kun dreje sig om bedømmelsens *lovlighed,* men forvaltningsdommeren kan i tilfælde af myndighedsmisbrug efterprøve den af administrationen afgivne vurdering vedrørende tjenestemandens tjenstlige forhold.

Ifølge retspraksis ved Bundesverwaltungsgericht kan bedømmelsesrapporterne i tysk ret ganske vist ikke i sig selv gøres til genstand for et direkte annullationssøgsmål (dom af den 9. 11. 1967, bind 88, s. 191), men til gengæld kan den overordnedes afgørelse angående en anmodning om revision eller ændring af en bedømmelsesrapport indbringes for forvaltningsdommeren.

I belgisk ret har de pågældende mulighed for at rejse sag om ændring af de bedømmelser, der nedfældes i det, vedtægten bestemmer som »karakteristik af tjenestemanden«, et begreb, der svarer til bedømmelsesrapporten. Sagen rejses for et ministerielt eller interministerielt revisionsorgan, og der kan derefter indgives annullationssøgsmål ved Conseil d'Etat mod ministerens afgørelse, truffet efter det vedkommende revisionsorgans udtalelse.

Den gældende ordning i Det forenede Kongerige er helt forskellig herfra, idet de karakterer, der afgives for britiske »civil servants« (tjenestemænd) anses som foranstaltninger af rent intern karakter, og der er ikke mulighed for at rejse nogen form for sag. Der foreligger altså ikke nogen retspraksis om dette emne.

Med henblik på Fællesskabernes tjenestemænd har Domstolen, idet den herved har fulgt forslag til afgørelse fra generaladvokat G. Reischl, antaget annullationssøgsmål mod de i vedtægtens artikel 43 omhandlede toårlige bedømmelsesrapporter til realitetsbehandling. Disse rapporter er retsakter, som de myndigheder i institutionerne, der har beføjelser til at bedømme, faktisk skal gennemføre, som følgelig er obligatoriske for disse myndigheder, og som må tillægges en vis, ja endog åbenbar, betydning for forløbet af tjenestemændenes karriere, især med henblik på forfremmelser eller ved deltagelse

i udvælgelsesprøver i henhold til vedtægtens artikel 29.

Jeg tilslutter mig så meget hellere dette resultat, som det svarer til den hyppigst forekommende retstilstand i medlemsstaterne.

En anden indsigelse fra Parlamentet om afvisning begrundes med den forældelse, der skulle kunne gøres gældende over for sagsøgerinden på det grundlag, at hun, der havde modtaget meddelelse om bedømmelsesrapporten for årene 1973-74 senest den 24. april 1975, først indgav sin for sagsanlæg nødvendige administrative klage den 7. oktober samme år, det vil sige efter udløbet af den tre måneders frist, der er foreskrevet ifølge vedtægtens artikel 90, stk. 2.

Selve søgsmålet skulle i så fald være for sent anlagt og skulle følgelig ikke kunne antages til realitetsbehandling, idet det ikke opfylder kravene efter artikel 91, stk. 2.

Denne anden indsigelse må imidlertid afvises.

I den tilsvarende Küster-dom har Domstolen faktisk statueret, at en bedømmelsesrapport ikke bliver endelig, før den er blevet påtegnet af Parlamentets generalsekretær i henhold til artikel 2, sidste afsnit, i de almindelige bestemmelser, der er vedtaget af denne institution til gennemførelse af vedtægtens artikel 43 (PE 16808 — cirkulære 66/19 af 21. 12. 1966).

Følgelig kunne det den 24. marts 1976 anlagte søgsmål ikke anses som for sent anlagt. Det er imidlertid ubestridt, at den omstridte bedømmelsesrapport ikke er blevet påtegnet af generalsekretæren før den 19. oktober 1976.

Burde søgsmålet så betragtes som for tidligt anlagt?

Det mener jeg ikke. Den sagsøgte institution går for øvrigt ikke så vidt som til af hævde dette synspunkt. Ydermere har den i sit svarskrift taget stilling til sagens realitet og således afstukket tvisten for Domstolen.

Bedømmelsesrapporten, der er blevet endelig og kan gøres gældende over for sagsøgerinden efter generalsekretærens påtegning, kan altså indbringes som et annullationssøgsmål.

Jeg kan nu gå i gang med tvistens realitet, og jeg vil i øvrigt herved foreslå Domstolen et alternativ:

— Enten må jeg efter undersøgelse af de søgsmålsgrunde, fru Hebrant har gjort gældende vedrørende realiteten, foreslå Domstolen frifindelse af sagsøgte under hensyn til de snævre grænser, der efter min opfattelse gælder for Domstolens beføjelse til judiciel kontrol af en bedømmelse.
— Eller også må jeg henstille til Domstolen, at den betydelige og efter min mening uforsvarlige og ulovlige forsinkelse, hvormed Parlamentets generalsekretær har påtegnet den omstridte rapport, i sig selv udgør en væsentlig mangel, som gør hele bedømmelsesproceduren ugyldig, som denne procedure er foreskrevet i vedtægtens artikel 43 og Parlamentets circulære fra 1966.

Lad os først se på det første alternativ.

I overensstemmelse med de principper, der er almindeligt anerkendt af størstedelen af medlemsstaternes lovgivning og retspraksis, har Domstolen, stadig i Küster-dommen (sag 122/75), udtalt, at den kun har beføjelse til at annullere en bedømmelsesrapport i tilfælde af, at dens vedtagelse er behæftet med væsentlige mangler ved form eller fremgangsmåde, eller hvis rapporten hviler på klart urigtige kendsgerninger, eller endelig, hvis akterne viser, at der har foreligget magtfordrejning.

Denne udtalelse betyder, at Domstolen ikke anerkender en beføjelse for sig selv til at sætte sin egen bedømmelse af en

tjenestemands forhold i tjenesten i stedet for de administrative myndigheders, idet disse er kvalificeret til at udøve den overordnede bedømmelse og til at kontrollere berettigelsen af denne bedømmelses enkelte dele.

Man finder imidlertid i de fleste af de nationale lovgivninger en lignende begrænsning.

I Tyskland er domstolskontrollen på dette område begrænset til påvisning af åbenbare faktiske vildfarelser, overtrædelse af de almindelige regler for skønnet og magtfordrejning (Bundesverwaltungsgericht, dom af 13. 5. 1965, bind 21, s. 127).

Denne restriktive retspraksis skal ses ud fra den subjektive og personlige karakter af bedømmernes vurderinger. Således afskærer nævnte høje forvaltningsdomstol det anbringende, at vurderingerne angående en tjenestemand over en årrække skulle have ændret sig som følge af skiftende bedømmere.

På samme måde tilkommer det ifølge den belgiske Conseil d'État (Dubart-dommen af 27. 1. 1966, Pasycrisie 1966, IV, s. 90) ikke forvaltningsdommeren at sætte sit eget skøn i stedet for den bedømmende myndigheds vurdering af forhold, som lægges en ansat til last; dommerens kompetence indskrænker sig til at efterprøve, om denne myndighed har fortolket de gældende bestemmelser således, at de har fået den rækkevidde, som lovgiveren har tilsigtet at give dem. Med andre ord er det kun retsvildfarelsen eller den ulovlige begrundelse, der kan efterprøves.

I Frankrig nægter Conseil d'État at efterprøve en vurdering, udfærdiget af en overordnet, dvs. den bedømmende myndighed, som det fremgår af en dom af 19. november 1971 (Ministere de la Santé mod Delle Bruguiére, Lebon, s. 692).

Den kontrollerer kun mangler ved form eller fremgangsmåde, såfremt de overtrådte eller forkert udførte formaliteter er væsentlige (nævnte Vanesse-dom), materiel forkert fremstilling af de forhold, vurderingerne bygger på (Massoni-dom, 4. 2. 1955, Lebon, s. 71), åbenbar retsvildfarelse ved udfærdigelse af bedømmelsesrapporten (dom afsagt af Conseil d'État plenum i Wolff og Exertiers-sag) og endelig magtfordrejning, især bedømmelse ud fra et helt eller delvist politisk motiv (anførte Camara-dom).

Den italienske offentlige ret går i samme retning, men er dog mere restriktiv med hensyn til anerkendelse af anbringender, som påberåbes til støtte for et annullationssøgsmål vedrørende myndighedsmisbrug.

Under hensyn til de grænser, Domstolen selv har trukket for omfanget af sin efterprøvelse af bedømmelsesrapporternes lovlighed, finder jeg ikke, at søgsmålsgrundene om realiteten kan behandles.

Sagsøgerinden påberåber sig, at der foreligger magtfordrejning, idet bedømmelsesrapporten skulle være udfærdiget af den samme person, mod hvem hun allerede havde indbragt sin administrative klage forud for sagsanlægget i en tidligere sag 66/75. Bedømmeren skulle således være både dommer og part. Dette anbringende går ud på, at den personlige uvilje, som han skulle have udvist over for sagsøgerinden ved at holde hende ude fra bibliotekets reorganisering og forvise hende til ringere opgaver eller i hvert fald opgaver, som havde mindre betydning end dem, hun tidligere havde udført, skulle være grundlaget for at antage, at der forekommer magtfordrejning.

Dette første anbringende kan ikke godkendes. Magtfordrejning bør fremgå klart af de enkelte aktstykker, hvilket ikke er tilfældet i denne sag. At der har været gnidninger mellem sagsøgerinden og hendes nye generaldirektør, Taylor, kan ikke bestrides. Men intet afgørende moment gør det efter min mening muligt at påvise, at Taylor har benyttet sig af den lejlighed, som udfærdigelsen af bedømmelsesrapporten for 1973-74 gav

ham til at give udtryk for et personligt fjendskab over for fru Hebrant. Hans vurderinger er ganske vist hårde, endog meget hårde. Men der er intet, der lader formode, at han har handlet med henblik på at skubbe sagsøgerinden til side og tvinge hende til at forlade sit arbejde i biblioteket og erstatte hende med en af sine landsmænd.

Såvel undersøgelsen af de forskellige aktstykker, især de tidligere bedømmelsesrapporter, som fru Hebrant's skarpe, ja ubehagelige bemærkninger og indsigelser mod hendes chef vidner om, at det tværtimod er hende, der har udvist en meget ringe imødekommenhed, om ikke ligefrem ond vilje til at rette sig efter de tjenstlige instruktioner, hun fik.

På denne baggrund kan det heller ikke antages, at hendes karakterer og bedømmelsen af hende skulle hvile på åbenbart urigtige kendsgerninger.

Af samtlige sagens akter fremgår det tværtimod, at fru Hebrant har lukket sig inde i sig selv og forskanset sig i en bevidst ikke-samarbejdsholdning.

Det andet anbringende drejer sig om den modsigelse, som klart skulle fremtræde af bedømmelsesrapportens konklusion om sagsøgerindens utilstrækkelighed, ja ligefrem uegnethed, sammenholdt med den kendsgerning, at vigtige hverv fortsat blev betroet hende.

Hvis der foreligger en modsigelse, er det i fru Hebrant's successive udtalelser, idet hun til støtte for sit første søgsmål (sag 66/75) hævdede, at hendes opgaver var blevet indskrænket, at hun i praksis var blevet fortrængt fra bibliotekets ledelse, mens hun i nærværende sag indrømmer, at hun vedblivende får overdraget vigtige opgaver.

Efter min mening indeholder rapporten ingen åbenbar faktisk eller retlig vildfarelse, og i hvert fald har Domstolen hverken beføjelse til eller for den sags skyld mulighed for at sætte sit eget skøn i stedet for den bedømmende myndigheds.

Men — og nu er vi ved det andet alternativ — fru Hebrant påberåber sig den usædvanlige forsinkelse, der skyldes den omhu, hvormed Parlamentets generalsekretær har givet sin påtegning på hendes bedømmelsesrapport for 1973-74, som blev meddelt i form af et udkast for sagsøgerinden i marts 1975, og som — dette er ubestridt — først blev påtegnet af generalsekretæren i oktober 1976, skønt sagen allerede var anlagt ved Domstolen seks måneder før.

Det er på dette grundlag, at en anden afgørelse kan og efter min mening endog bør tages under overvejelse.

Domstolen har ganske rigtigt fremhævet, at de toårlige bedømmelsesrapporter ikke alene har betydning for forløbet af en tjenestemands karriere, men også at en periodisk og korrekt bedømmelse er obligatorisk. For så vidt det først og fremmest er på grundlag af disse rapporter, at mulighederne for forfremmelse og adgang til interne udvælgelsesprøver bliver undersøgt, er det en kendsgerning, at den forpligtelse, som vedtægtens artikel 43 medfører for institutionerne til at gennemføre en regelmæssigt tilbagevendende procedure, er en grundlæggende regel, hvis tilsidesættelse kan gøre bedømmelsesproceduren ugyldig, gøre indgreb i tjenestemændenes rettigheder og have en ugunstig virkning på deres karriere.

Den her foreliggende rapport, som gælder for perioden fra 1. januar 1973 til 31. december 1974, er imidlertid blevet udfærdiget af den for bedømmelsen ansvarlige den 19. marts 1975. Den skulle være tilstillet sagsøgerinden den 20. marts 1975 og i hvert fald senest den 24. april 1975. Denne dato har hun skrevet 4 sider med bemærkninger til sin bedømmelse: men først den 19. oktober 1976, eller *omkring 18 måneder senere,* blev denne rapport endelig ved generalsekretærens påtegning.

Man har under retssagen fremstillet det således for Domstolen, at denne forsinkelse skulle skyldes den omhu, hvormed

generalsekretæren havde behandlet denne »vanskelige« sag, og den kendsgerning, at den for bedømmelsen ansvarlige, som han ønskede at rådføre sig med, havde været forhindret en vis periode.

Man kan også forklare denne forsømmelse på en anden måde: denne rapport kunne have givet sagsøgerinden argumenter i hendes tidligere retssag, som netop drejede sig om arten af hendes funktioner og om devalueringen af disse. Men denne rapport beskriver ikke de vigtigste opgaver hun udførte, og for hele beskrivelsen af de funktioner, der svarer til den stilling, hun beklædte, indeholder den blot betegnelsen »bibliotekar«.

Men hvad nu end grunden hertil er, finder jeg, at forsinkelsen med rapportens udarbejdelse må fratage den enhver betydning, og at denne rapport ikke skulle have været gjort gældende over for sagsøgerinden. Som generaladvokat A. Dutheillet de Lamothe udtrykte det: »Den årlige eller toårlige bedømmelsesrapport og meddelelsen heraf er, undskyld udtrykket, kun et skuespil, hvis det ikke er denne bedømmelse, der er afgørende for den ansattes kvalifikationer«, (sag 21/70, Rittweger, Recueil 1971, s. 21, dom af 3. 2. 1971, Recueil, s. 7). Følgelig ville der ikke være nogen mening i at ændre den, og den bør betragtes som ikke-eksisterende. Den burde jo også snart afløses af en ny rapport for perioden 1975-76.

Under disse omstændigheder og endog uden at Domstolen behøver undersøge realiteten i sagsøgerindens ankegrunde eller at imødekomme hendes bevistilbud, finder jeg, at Europa-Parlamentet har overtrådt såvel vedtægtens artikel 43 som de af Parlamentet selv vedtagne forskrifter i cirkulære 66/19 af 21. december 1966. Den forsinkelse på 18 måneder, hvormed generalsekretæren har påtegnet den omstridte rapport — fremsendt til godkendelse —, er i sig selv en væsentlig mangel, der påvirker bedømmelsesprocedurens lovlighed.

Hvad endelig angår kravet om en symbolsk erstatning på 1 franc, bliver det uden genstand, såfremt Domstolen kender for ret, at den omstridte rapport skal fjernes fra sagsøgerindens personlige aktsamling.

Mit forslag til afgørelse er følgende:

— bedømmelsesrapporten for årene 1973-74 for fru Hebrant-Macevicius erklæres ugyldig,

— denne rapport fjernes fra hendes personlige aktsamling,

— Europa-Parlamentet idømmes sagsomkostningerne.